

LA CAMPANA DE GRACIA

ACTUALITATS.

NADAL.

PENSAMENTS Y ESCENAS.

Ha arribat lo dia del *turró*: l'únich dia del any en que'l poble es verdaderament soberá, perque no hi ha gran ni xich, ni senyor ni jornalero, que, qui de Gijóna, qui d'Agramunt no'n tasti.

La llástima es que mentres lo pobre s' empenya fins la camisa per probarlos, hi haja qui dihentli descamisat, y no havent d'empenyar la sèva, 'n menjí tot l'any.

Afortunadament al poble l'hi quedan per consolarse aquelles pastas que 'ls adroguers ne dihuen "*pacencias*".

* *

Lo Terso avuy, com á bon rey de dret diví, farà un rato de meditació mental sobre la gran festivitat que conmemora 'l cristianisme.

Y recordantse de que Jesucrist nasqué en un estable, entremitg de un bou y de una mula, 'ns consta que dirá:

—¡Ay! ¡qui pogués ser com ell! ¡qui pogués estar sempre dintre de un estable, entremitg del Alfonso y de la Blanca!

* *

Aquest any no hi ha rifas.

Entenémnos: no hi ha rifas pèls carrers: no hi ha alló de—«Pelúlo al pobre Peret»—«Bola vá, bola vá.»—«Una que'n falta y tiro.»

Qu' en quan á lo demés, se rifa dintre dels cafés, se rifa á Madrid, y 'ls décims fins tenian en mans dels revenedors cinch duros de prima, y rifa l' Ajuntament ab sorts extraordinarias, com de costum.

Es á dir: en quant al pobre treballador que anava á veure si ab dos quartos podia treure un pollastre per celebrar Nadal, lo paternal municipi mira perque no's malgasti aixís com aixís una pessa de dos.

Are respecte, al qui dintre de un café llenza dos y tres y quatre duros per treure un gall, en quant aquest, res te que véurehi l'ajuntament.

¡Ditxosos temps! Ja es fora á la fi l' época en que tant se temia la lutxa del xavo contra la pesseta. Are aquell calla, y aquesta rifa. Aquest any tindrán las classes conservadoras un felís Nadal.

* *

Escena de casori.

—Y bè, Benito, diu la mare de la noya: las cosas están ja molt enllá, y ha arribat l' hora de que siguém franchs ¡ab quins medis de fortuna conta V.?

—Donya Eularia, respon lo jove: jo tinch quatre-centas casas...

—Que diu burraño!

—Tinch mes de dos mil caps de bestia: tinch matxos y cavalls: montanyas y pastors...

—Y ahont ho té tot aixó.

—Al magatzém de casa.

—Se'n burla?...

—No, Donya Eularia: soch fabricant de objectes de pesebre.

* *

L' Iglesia té avuy per engrescar als feligresos la missa *del gall*.

Apesar de tot, no sempre s' adonan aquetsos, de que ells son qui pagan tot l'any los *galls de la missa*.

* *

Un jove tronat entra en un basar de un conegut seu y l'hi contracta una magnífica capa madrilenya.

Se la fá dur á casa, y 'l dia de Nadal son company l'hi envia 'l compte.

—No tinch quartos, contesta 'l jove.

Hi vá l'amo desesperat:

—Home, això es una infamia, l'hi diu, es pitjor que un robo, perque tú ab la capa de l' amiatat...

—Si, interrompeix lo jove ab molta flemma: ab la capa de l' amiatat s' hi vá molt calent.

* *

Y aquest any ¡qué tal los ha anat de décimas?

Ja me 'ls figuro, perque agafó un mirall y 'm contemplo á mí mateix. Estich lo que s' en diu fastidiat.

Va comensar lo repartidor del periódich á exigirme una *forsosa repartició* social: á ca'l barber es lo dia que m' han *afeitat* de debó: lo limpia-botas m' ha *limpiat* la bossa: lo mosso del café me l'ha donat qu' *escaldava*: lo sereno m' ha fet perdre la *serenitat*, ha vingut lo forner y ha rossegat lo pá fins á las crostas, lo taberner m' ha demanat alguna cosa per beure: ja no'ls dich res del cego que m' ha vingut á tocar lo noy de la mare' ni del escombriayre que se'n ha endut las últimas engrunas de la mèva pobra butxaca.

Al últim fins han vingut los escolanets de la parróquia: si no'm detenen los tiro per l'ull de l' escala. ¡Pilletts! Anéu ab los carlins si voléu robar al próxim.

Quant ab la dona hem anat á doná un vol se 'm ha parat davant de ca'n Massana.

—Mira, noy, anguilas de Toledo... ¡ay! compra'n una.

—No'm parlis d' *anguilas*, y menos en lo dia d'avuy: es lo peix mes pudent que puga darse.

* *

Y are per acabar, y aquesta si, que va de tot bon cor, y sense segons fins, rebin de *La Campana* la següent

FELICITACIÓ.

Galls y turróns á l' Espanya ab molt gust desitjaria, sino veyá que hi havia tants carcas per la montanya.

Are, ó bè lo cor m' enganya ó á fè' aixó no hi entench res, mes sápigán tots en pés lo que'l mèu desitj demana:

Llibertat per la Campana y Llibertat per vostés!

Si poguessem disposar de major extensió 'ns ocupariam llargament de lo que aquets dias s'ha exposat en varias botigas d' aquesta capital.

Pero encare que haguessem fet votde callar, no podriam, per lo que á duas d'ellas respecta: á l'argenteria dels germans Masriera y al centro de suscripciones del carrer de Zurbano.

A parlar d'aquells riquíssims escaparates plens de inauditas riquesas, ahont las joyas arriban á enlluernar: ahont lo gust artístich ja no pot arribar á major grau, ahont al costat de una admirable copa de plata, destrament cisel·lada, de un dibuix perfecte, de una forma régia, al costat de un parell de candelabros dignes d'aquella, s' hi veuen enfilays de brillants destelladors, adersosos de tota mena en los quals no se sab que admirar mes si'l seu valor intrínsech qu'es inmens ó 'l seu valor artístich qu'es imponderable, tot aixó presentat en una combinació digne del pinsell del malaguanyat Fortuny; á parlar de ca'n Masriera, repetim, nos hi obliga lo deber que tenim contret de aplaudir als que de tal modo saben de un salt, colocarse los primers d' Espanya, y á la mateixa fila que'ls millors artistas en son género de la Europa.

A parlar del centro de suscripciones del carrer de Zurbano 'ns hi obliga son modest aparaador, ocupat en lo dia de las firas pèl busto del inolvidable Clavé, rodejat de sos artístichs trofeos, cuberts de negre crespó, y coronat per un magnífich é inspirat projecte de panteó, degut al giny de dos joves arquitectos, projecte próxim á realizarse.

L' idea d'ell es artística en alt grau: la peana que ha de sostenir lo busto del popular artista

forma una lira: y la representació d'aquest objecte lluny d'estar renyit ab las prescripciones arquitectónicas, es un felís ensaig. que romp ab la rutina y fá aplaudirse.

¡Quina llástima que una obra tant inspirada, per l'escassés dels recursos de la suscripció pública, no puga alsarse baix una escala mes grandiosa!

¡Amants del art, los qui recordéu la gloriosa y honrada vida del immortal Clavé, no permetéu que al empetitir lo monument que deü erigirse á sa memoria, s' empetiteixi nostra generació als ulls de los que han de venir! no permetéu que per falta de recursos no puga des- arrollarse 'l plan de dos joves arquitectos, desconeguts ahir, de grans esperansas ja, desde que'l recort del honrat músich poeta, ha fet destallar de sa imaginació un raig d' inspiradora llum!

Llegim en lo primer párrafo de un article que publica l' *Independencia*:

«Segons las noticias y 'ls telégramas rebuts de Madrid, lo general Serrano ha anunciat sa próxima tornada á la capital de la República, pera dirimir las diferencias dels ministros sobre la conveniencia de terminar la guerra civil per medi de un conveni, que aixó voldrá dir lo de demanar antorisació pera negociar.»

Nostre company de premsa s'exten en consideracions sobre aquest particular, y demana á las autoritats permís pera parlar de un assumpto tant interessant per la nació.

Nosaltres no creyém la noticia, y no la creyém perque es impossible que després de tantíssims sacrificis imposats al país, quan las familias han donat l'últim céntim de sas butxacas y l'últim de sos fills: quant los liberals hém consentit en no fer us de la llibertat, tot perque aquesta guerra tingvés una fi honrosa per la nostra bandera, es impossible repetim, que 's fassa una segona edició de Vergara, ab tots los seus inconvenients, ab tota la sèva deshonra, y deixant mes vigorosos que may los germens de nous alsaments carlistas, com lo que avuy, segons se suposa, d' aquest modo tractan de acabar.

Dugas noticias:

«Lo ministre Decazes ha entregat al nostre embaixador la contestació á sa nota diplomática: es un document satisfactori pera Espanya.»

«Una carta de Bayona afirma que alguns dels jefes carlins últimament internats, han conseguit tornar á entrar á Espanya.»

En vista d' aixó podém dir los espanyols: —Torneunos lo ral, que no volém mes comedia.

Diu un diari de Madrid, defensor del govern:

«Que fan aquets periódichs que 's dihuen independents? ¡Qué fan? ¡Com no s' ocupan dels gravíssims assumptos pendants, y dels que han de presentarse dintre de un porvenir próxim ó remot?»

Los periódichs independents, senyor diari ministerial, no van á Fornos com vosté, ni escriuhen després de dinar, impulsats per l'efecte del Champagne.

No d' altre manera 's burlaria tant cínicament dels que no parlan perque duhen mordassa, ni escriuhen perque tenen las mans lligadas.

En Despujol continua fent de las sèvas pèl Maestrat.

Los carlins l' esperan: si l'hi convé derrotarlos los ataca y 'ls vens: si vol divertirshi, 'ls passa per sota l' aixella, deixantlos ab un pam de nas: los maneja del modo que vol, es una especie de gat que juga ab la rata antes de menjársela.

L' altre dia vá escabetxar al vice-president de la Diputació carlista aragonesa, y á fi de que anés al altre mon ab tota la representació de que era digne, l'hi doná per company de viatge al seu escribent.

Després se'n anà á Cantavieja y llibertá á 390 presos, parents de soldats liberals, que 'ls bárbaros tenian allí reunits en calitat de rehens.

¡Desitjem bona sort al infatigable brigadier!

Á Solsona asseguran que vá haverhi un alborot carlista: los cranchs de una partida donavan crits de «¡viva la llibertat!» fins que al acostarshi la de'n Tristany van cambiar d'intent.

¿Quina llibertat voldrá dir are aquesta gen-tussa?

¿No han tingut la de matar, la del matrimo-ni civil y la de ferse 'ls sèus?

Y donchs ¿qué demana?

Dos voluntaris carlins del Carrascal anavan á casa sèva á mudarse la camisa: ho veuen los sèus companys, las enfilan ab que volian presentarse á indult y 'ls clavan quatre balas al cap.

Los carlins son conseqüents.

Qui siga carli té de serho sempre: ¿Qué per ventura no es lo mateix ferse lliberal, á cam-biar de partit, y cambiar de partit á mudarse la camisa?

Nada, nada: lógica y conseqüencia.

Podrán alabarse 'ls carlins de professar la religió del Crucificat, la religió del home que assombrava al mon ab sos miracles, que cura-va paralítichs y ressuscitava morts.

Podrán dir treyent lo testimoni del gueto Castells, qu' ell també n' alsava per las casas de joch de Barcelona.

Y 'l brigadier Gamir los dirá:

—Ximples, mes que ximples: miracles mi-llores que aquests també 'n faig jo, ó sino anéu al puesto ahont enterrareu los canons que prengueru del Vendrell: morts y enterrats com eran, están á punt de rébre'us á escupi-nadas lo dia que volguéu acostarvos á las mu-rallas d' aquesta valenta vila.

Lo gobernador se queixa de que, gracias á las gestions de certs carlistas embossats, desa-pareixen molts joves de pochys anys de casa sèva.

Digui, Sr. Gobernador ¿no fora que vosté s' entretingues escamotejant á algun d'aquets escamotejadors de la tranquilitat de las fami-lias?

AL NOY DE LA MARE.

Lo teu borbónich afany de rey nostre coronarte, estich cert qu' ha de costarte un tremendo desengany. Viu ambicionant lo trono, que t' abono que tú te'n penedirás quan, que no n' has tret, veurás mes que gastos, mochs y encono.

Quan entrat en la vellesa pensis ab tant y tant mico com (tambè t' ho certifico) haurás rebut en la empresa. Quant rumihis que 'ls milions á trompons perque 's des lo cop llansabas, y que á cada cop que dabas queyas tú de tombollons.

Quant plé 'l cor d' amargant fel te vejis prop de la fossa sense un céntim en la bossa ni mes regne que 'l del cel; (1) á totas horas ab plors y dolors dirás: ¡Qui tingués, ay mare, ó llavors lo pensar d' are, ó are 'ls pistrinchs de llavors!

Tanta gent com té enfadada ta monárquica mania, tota 's trobará aquell dia satisfeta y revenjada. Y la fama dant als vents sos accents, publicará aquesta historia,

(1) Bienaventurados los pobres de espíritu, etc.

per escarment y memoria de xabals y pretendents.

Are que ta edat es poca y ton caudal t' hi convida, créume, gosa de la vida, que 'l contrari es fé 'l tanoca. Y puig diuhen que'ts discret y perfet, y qu' ets un noy tant persona, deixat de buscar corona, que 'l buscarla es fé 'l ximplet.

Tomban reys per treure embrassos en est sigle las nacions, ¿y vols que vulgan Borbons y que vulgan bordegassos? De República l' imperi ja es criteri

comú, que 'l prógrés l' imposa, y ants de molt sa llum radiosa brillará en tot l' hemisferi.

¿Qué val viure d' esperansas, y ferse mal vist del poble, y sentirs de gent innoble cortesanias alabansas?

¿Y qué val si t' aconsellas d' uns trapellas, que't diuhen qu' has de regnar, si á la fi t' has de trobar sense bous y sense esquellas?

TARAVILLA.

A la tarde del dilluns 'a valenta ronda de Mataró dugué presos passantlos per l' Esplana-da tres carlins qu' encare ostentavan la boyna.

Una part del poble vá cridar ¡Matéulos!

Un xusco digué:—No, noys: per Nadal cada ovella al sèu corral: deixéu que aquets béns vajin al pati de la Gardunya.

SANTS.

¿Quina es la santa que fins se créu que plouhen figas?—Santa *Cándida*.

¿Y 'l sant mes curt de vista?—Sant Casi-miro.

¿Y 'l mes guapo del Cel?—Sant Cayo.

¿Y 'l sant que quant l'hi portan ciris fá as-carafalls?—Sant *Ciri-ac*!

¿Y la santa mes oberta?—Santa Clara.

¿Y 'l sant que mes se sembla á una patata antes de cullirse?—Sant Culgat.

Un qu' estava molt tronat, deya en lo dia d' avuy:

—M' hi empenyat á menjar gall y turrans, y 'n menjo.

—¿Com t' ho has fet? l' hi preguntava un altre.

—*Empenyantme 'ls matalassos.*

Lo brau brigadier Daban ha batut en Alcóra á las faccions de Cucala y de Velasco.

¿Qué no 'n saben los carlins que 'l briga-dier *Daban*, es impossible que puga torná may *endarrera*?

—Comprim aquest parell de *capons*?

—¿D' hont son jove?

—De la *Pera*, provincia de Girona.

—¿Capons de la *Pera*? Guardéulos: no vull menjar cap fill de la familia de 'n Savalls.

A Penya-cerrada s'han gelat vintitans car-listas.

¡Deliciós sorbete pèl Ninyo Terso!

Vaya si son fredolichs aquets animalets, que després d'escalfarlos tant y tant encare's ge-lan!

—¿Com no cridan com avants per carrers y plassas, lo acostumat ¡bola vá! bola vá!...

—¿Que no sabs qu' estém en temps de guerra?

—Y què hi fá aixó?

—Que las bolas se las reserva la *Gaceta*.

CAP CORONA Y UNA AUBARDA.

Avora del foch estavan un capellá molt carli y un acérrim alfonsi, que acalorats disputavan: jo 'l gran cas que allí parlavan vull dirte lector, aqui.

Com ja t' ho pots figurar l' important conversació versaba sobre 'l minyó que aqui vindria á regnar Alfonso ó Cárlos: es clar, ¿estavan acordades?—No.

Diu lo carca:—Qu' enrahonas! A l' Alfonso—juraria que si d' are al últim dia del mon, cayguessen coronas, com que no son per las monas, al sèu cap, cap n' hi cauria.

L' Alfonsi:—Tingas entés, contestá ab cara serena, que á Cárlos séptim la hiena si una aubarda sols caygués, ¡una! ¿com vols no 's posés al mitj de la sèva esquena?

Molt duravan las rahons dels que arreglavan l' Espanya donantse *pebrots* ab manya, fins que un fini las qüestions dibentlos—«fora Borbons! y al que xisti gens, castanya!»

DOS ESCABELLATS.

Sintéssis de las firas d' aquest any: Molts *galls* á l' Esplanada y ni un *gall* á lss butxacas.

Lo Terso ha nombrat á'n Dorregaray gefe dels carlins del Centro.

Junt ab lo nombrament hi anava una ca asegurant qu'ell fora qui 'l duria á *la Cort*.

No desconfiém de veure que un dia s'hi re-parteixin los aglans y la calderada com á bons *tocinos*.

Lo govern francés ha fet já l'arreglo de pre-fectes y sub-prefectes.

Lo célebre Nadaillac continua en Pau.

—«La mèva sort no s' esguerra.

es fama, diu lo babau:

Espanya que tinga guerra,

mentres que jó tinga PAU.»

SIMILS.

A las cuynas las nenass d' avuy dia se semblan en que van emblanquinadas; y en tenir molts partits las bèn dotadas se semblan á la pobre pátria mia.

Se sembla á la fecal mercaderia lo Terso, en que per ell hi ha canonadas, y als ases las del mar onas iradas se semblan en que braman á porfia.

Lo vell caduch que 'ls anys lo tornan lelo, en la baba se sembla als caragols; ab molts marits semblansa té en Frascuelo, en que del ram de banyas viu tant sols: y jó, lector, me semblo al Tio Nelo, en que tots dos pèl públich fem bunyols.

TARAVILLA.

Després de l'acció de Urnieta, las campanas de Vergara, ¡naganinch, gananonch! ¿A que tocan?—A festa.—¿Perqué?—Perque son morts en Loma y en Blanco. ¡Gran victoria pèls car-lins!

Dugas horas després, las campanas del ma-teix puesto—¡bim bom!—¿A que tocan?—¡A morts!—¿Per en Loma y en Blanco?—No per en Mogrovejo que hi ha deixat la pell: en

quan á en Blanco y á en Loma, encare s' ha de fondre la bala que ha de tombarlos.

Vaja, que las campanas de Vergara, no se semblan ab res á La Campana de Gracia!

Un bisbe inglés aná á Roma y visitá á la Reyna Cristina, convertida del protestantisme á la religió católica.

Preguntantli 'l bisbe protestant, com habia pogut ser que 's fés católica, digué:

«Crech en que Dèu presta als papas algun ausili sobrenatural, perque jo, havent viscut molt temps aquí, he conegut quatre Papas, y van ser tant ximples tots quatre, que no entench com pogueren sostenirse sense un ausili sobrenatural.»

No deixava de tenir rahó la Reyna Cristina.

CANTARELLAS.

Sabs Cleopatra si era hermosa?... Sabs la Venus si era guapa?... Y donchs tú, nineta meva, may del mon serás tant maca.

E. X.

Si que son miralls del ánima los ulls, nineta, fos cert, jo 't diria que la tèva mira contra del govern.

Quan tot lo mon 't anomena bufona, per mi no 't quadra: ¿no t' escauria millor que 'l mon te digués «bufada»?

L. T. C.

La dona es com un cigarro qu' en mans del home 's consum: t'è foch, pero quan se acaba sols te deixa cendra y fum.

La prima de ma guitarra pulso, nineta; y sospiro, y mentres la prima pulso vaig fentne 'l paper de primo.

P. K.

—Dida, diu una senyora de Barcelona: quan lo nen tinga la primera dent si no hi ha hagut novedat, rebréu un bon regalet.

Al cap de un mes, arriba la dida á la casa. —Senyora, diu, aquí l'hi porto 'l nen, ja t'è la primera dent.

—Sembla mentida, exclama la mare plena d'alegria: teniu, dida, teniu, compréunse'n unas faldillas, y ficantse má á butxaca l'hi dona una moneda de dos duros.

—¡Ay senyora! ¡Qué 'm dona aquí! si la dent ja me'n costa cinch.

—¿Com s'enten? —Que no veu que es d'aquellas que's trehuen y 's posan.

Efectivament: era postissa y llarga com la de un matxo: la mare ab l'alegria no se 'n havia adonat.

—Vosté 'm farà d'home bó, deya 'un senyor á un altre de alguna elat y carregat de xacras.

—Aixó es imposible! —Com imposible? no t'è confiansa ab mi? ¿Quin motiu hi ha?

—Vaja ¿com vól que fassa d'home bó, si fá sis anys que l'asma no 'm deixa?

—¿Sabs qu' estich Margarideta molt cansat del amor tèu! —Bè: si tant cansat estás, pren una cadira y séu.

M. P.

Ab una guapa donzella de una marquesa molt vella en conversació animada, vaig preguntarli:—Roser: avants de donzella ser ¿no havia sigut casada?

L. T. C.

A fé una necessitat aná en Pau en un recó, quan, surtintli á tras-cantó, l'hi diu un:—Quedéu multat: aquí, ningú pot fé aixó.

Y ell seguint, pro resolut ah afany sa operació exclamá:—No hi ha rahó me sembla que bé hi pogut!

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Farinetas de Badalona, Ojam y Ocir, Pere Botero, Enrich Xarau y Un Cómich de Horta.

Es arreglable l' endavinalla del ciutadá Jenani. Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las gnals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxias, fácils d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' istil.

Ciutadans dos Ministres. Haurán de mirar de ferho millor que aquesta senmana tampoch fla.—Un qu' estima á la C. Del séu logogrifo no pot aprofitarse mes que la combinació.—Laus tibi Crospis. Aprofitarem molt de lo qu' ens envia: la lletra es algo desalinyada.—Auell: hi anirá 'l geroglifich.—Visnet de un frare. Encare no vá prou bé: una miqueta de pebre 's lo que á vosté l'hi falta.—Taravilla. L'hi repetim milions de gracias.—Manxaire. Lo que 'ns remet está escrit en una forma algo descuidada: no per xó deixa de revelar disposicions. estudihi: veurém d' insertar lo geroglifich.—Joseph del Pantaló. Lo que 'ns envia no vá prou bé.—Tirteo. Aquesta senmana qu. está bèn versificat, l' assumpto no es propi de la Campana.—Ojam y Ocir. Aprofitarem una cantarella. Amrol. Y l' epigrama de vosté.—Jenani. Lo mateix que 'l séu geroglifich.—Cómich d' Horta. Igual que 'l séu salt del caball: l' altra quan tinguém la forma composta —Enrich Xarau. Després de lo mencionat mes amuut, aquesta senmana no 'ns agrada rés.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

- 1.ª ANAGRAMA —Cosa.—Asco.—Caso.—Caos.—Osca.—Soca.—Ocas. 2.ª FUGA DE VOCALS Y XARADA. Quan mes del just te fan dar pots dir que t' están hu-tres: fá segona la Campana y de tot aquí n' hi veus.

SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA.

Table with 8 columns and 8 rows of letters for a word search puzzle.

ARAGONÉS CATALÁ. GEROGLIFICH.

RALIP.

- 3.ª PREGUNTA 1.ª—En que 's para. 4.ª Id. 2.ª—Guardanilla dintre de una capsa. 5.ª ESCRIPURA ARITMETICA. 888 + 88 + 8 + 8 + 8 = 1000 6.ª XARADA 1.ª—Pas-to-ral. 8.ª XARADA 2.ª—Cos-sa. 9.ª ENDAVINALLA —Paraygua. 10. GEROGLIFICH.—Van entre mitj de cartins, capellans y lladres fins.

Ham endavinat totas las 9 solucions los ciutadans j...ll, Aquell, y Ojam y Ocir: totas menos las 3 y 4, Farinetas de Badalona y Amrol: menos las 2 y 4, Un qu. estima á la C.: las 1, 2, 6, 8, y 6, Fabricant de tinta: las 4 5, y 8; Dos ministros: las 1, 5, 8 y 9, Manxaire: la 8 no mes, Un Piatayre y no mes que la 7, Adelaida Naret.

FUGA DE VOCALS,

.ns m.nj.n t.rr.ns d.ls f.ns . l.s .l.r.s d'.l.c.nt; m.s l. q.. t.c. .ls c.r.l.ns, s' 'ls m.nj.n. t.t r.m.g.nt.

P. K.

La solució en lo próxim número.

FUGA DE CONSONANTS.

.e. .o.a... .e. .a.a. .a.a. o.e.a á .o. .o.a.

AQUELL.

(La solució en lo próxim número.)

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la dona ab la que jo no'm podré casar may?

KIU KRIU.

2.ª ¿Quins son los mestres que sense saber de lletra podan ser bons mestres?

PASTA DE MODA Y C.ª

ANAGRAMA.

Si tot, perillas: si tot, res falta; y tots s' escriuhen de fondo y gracia ab poca tot y poca palla.

Tot es un poble de carlinada; y tots las donas fantne y desfantne.

De ningú 't burlis, y de tot guardat, pues que trasquitan anant per llana.

Set tots, cinch lletres apa.... á buscar-me.

XIQUET DE CAL ENTERRA D.

(La solució en lo próxim número.)

I.

Un estudiant sens dinés anant dalt de una somera. sens moures de la hu-tercera va fer un viatge, no mes ab un pá, bèn ple lo bot de vi, y un tall de cabrit des la dos-tres de Madrit fins á l' entrada de tot.

LLICENCIAT DEL 69.

II.

Las tres prima de la tot porta hu-cuarta y segona: no hu-tres-cuarta 'l que ser pot lo tot?—Es un nom de dona.

RALIP.

ENDAVINALLA.

Sense ser aucell tinch alas y sens quadrúpedo ser tinch, ¡oh lector! quatre potas y no camino may gens. Als dinars so convidada y may en ells menjo res, si per Nadal no'm tenias si noy qu' estarias fresch.

J. T.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAS, ATANLFO, 14. 1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.